

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

PUTXINETLIS

EN Pidal ha fet com el burro del quènto, que s'trepitjava 'l ronsal y se'n anava d'oros. A forsa de deixarse creixer la barba—perque segons diu está molt malalt y no pot afeytársela—se l'ha trepitjada, y ja l'tenim á terra també, havent perdut al caure la presidencia del Congrés, els sis mil duros de sou sense descompte y 'l cotxe per tot dia.

Algú suposa que la cayguda no 's deu tant á la barba-ritat de la barba, com á la trabeta que dissimuladament li ha fet l'home de la daga, á causa de tenir aquest el compromís de donar á n'en Villaverde la campaneta del Congrés, el sou dels sis mil duros sense descompte y 'l carruatje per tot dia.

Tot es cosa que podria ser, puig en Silvela es, ha sigut y serà sempre l'héroo de las intrigas, de las emboscadas y dels cops amagats. No fa molts dias, publicava 'l *Brusi* un article cruel contra en Pidal, escrit, segons se suposa, baix la inspiració d'en Silvela, per un alt funcionari de la Presidencia del Consell de Ministres. Aquell article va treure butllofa, com la sol treure la baba de certs reptils, en contacte ab l'epidermis humana. La mala intenció no va passar desapercibuda á ningú dels que coneixen una mica el joch de la política conservadora, y ja desde un principi va profetisarse qu' en Pidal era home á l'aygua.

En altrás molts ocasions en Pidal y en Silvela ja hi havian arribat á punt de partir peras. Tot lo que l'un es neguitós, té l'altre de solapat, aixís es que la ruptura venia pel seu propi pes, per inclinació natural á tirarho tot á rodar del home de la barba blanca, y per conveniencia y profit personal del home de la daga florentina.

Pero mediavan sempre influencias prou poderosas per evitarho. Una ma oculta 'ls aproximava de nou, després de desarmarlos. Una veu persuassiva 'ls tocava las fibras sensibles, parlantlos del interès de la patria, y sobre tot y principalment de l'estabilitat de las institucions. Els dos enemichs llavoras se donavan las mans, y aquí pau y després gloria. La gloria de seguir cobrant els sous més sustanciosos del pressupost y de continuar disfrutant de las influencias més considerables dintre de la política y de l'administració.

Pero aquesta vegada sembla que la ma oculta no s'ha deixat veure poch ni molt, ni aquella veu persuassiva s'ha deixat sentir per res, abandonant las cosas á son propi y natural desballestament.

¿Qué ha de haver passat aquí porque aquella ma y aquella veu tan conciliadoras sempre, hajan deixat de intervenir en las funestas diferencias dels dos compinxos?

Figürinse una comedia ab dos accions distinctas y un sol desenllás, forjada per l'ingeni maquiavélich de qui, per lo vist, no té res més que fer en aquest mon, que preparar farsas.

Personatge principal, verdader *Deus ex-machina* de las dos accions: en Villaverde.

En Villaverde ha dit que, de no donárseli la presidencia del Congrés que se li va oferir, faria una guerra á mort á la situació política.

Primer: oposantse ab totas las sévas forsas al projectat matrimoni de la primpcesa de Asturias ab el duch de Caserta, fillol august del rey de las húngaras.

Y segon: alentant al seu *alter ego* en el ministeri de Hisenda Sr. Allende Salazar, á no consentir el més mínim augment en el pressupost de gastos de cap ministeri.

Aquí tenen las dugas accions de la farsa.

El desenllás es, donchs, molt natural. Otórguis á n'en Villaverde la presidencia del Congrés, y tot queda arreglat. La primpcesa de Asturias podrá casarse al seu gust, sense que cap conservador li suscití la més mínima dificultat, y cada ministre podrá gastar lo que li dongui la real gana, que aquí está 'l país contribuent pera esquitjar á las bonas ó á las malas totas las contribucions y tributs que se li exigeixin.

Dos problemas resoltos; dos comedias felisment desenllasadas.

¡Gloria al invicte Villaverde! ¡Honor al nou President del Congrés, que s'alsa en lluminosa apotheosis, sentant un peu sobre en Pidal caygut y afirmant l'altre sobre la butxaca del país contribuent!

En aquestas farsas del género més menut que cápiga imaginar, en aquestas verdaderas funcions casulanas de putxinetlis, inverteix tota la séva activitat D. Francisco Silvela, en l'any segon de la regeneració que havia promés á la decayguda Espanya.

Res li importa que 'l país s'escoli per las sangrias que li han obert en tot el cos; res li fa que l'esperit públich vaja decayent, una basca darrera de l'altra; no li diu res la crisis fabril de Catalunya, ni la miseria ensenyprida del resto de la nació; de las batussas que cada dia tenen lloch en las costas de Galicia, ni tan sols se'n entera; de certs fets com las algaradas sangrentas de Chantada, y altres pel mateix istil, que semblan una regressió als temps més bárbaros y salvatjes de las edats primitivas, no té perquè preocuparse'n.

Per ell, n'hi ha prou ab que 'l teatret de putxinetlis funcioni ab tota regularitat...

Estira un cordill, y cau en Pidal. Estira un altre cordill y s'aixeca en Villaverde. Aixó es l'únich que l'entreté: aixó l'únich que 'l diverteix.

¡Plaudite, cives!

ALleyda tenen un governador tan caballerós, que al home més sapat el fa caure de bigotis.

L'altre dia va citar al seu despaig als representants de tres periódichs, y un cop els tingué en la séva presencia 'ls ompli d'insults y d'expressions ofensivas.

Els periodistas poden donarli las gracias de que no se li hagués ocorregut omplirli 'hi la cara de dits ó treure's un revólver de sis tiros y distribuhils 'hi un parell de cápsulas per barba.

Que tot aixó y alguna cosa més hem de veure, dats els fums que gastan certs funcionaris qu' en Silvela envia á las provincias, á ensenyals 'hi de tot... fins de modos regeneradors.

Notas espigoladas en un periódich de Madrit: «Sembla qu' existeix el propósit decidit de presentar un projecte especial, concedint á la primpcesa d' Asturias, en concepte de dot, 25 milións de pessetas.»

Haventhi casament, un ó altre ha de pagar els confits. ¿No 'ls sembla?

«Algúns periódichs indican que 'l govern proposará á las Corts la concessió de una pensió bastant elevada á la viuda del general Martínez Campos.»

Haventhi hagut defunció, un ó altre ha de pagar els mocadors, porque 'ls de la familia que quedan se puguin aixugar las llágrimas. ¿No están ab mi?

Afortunadament á Espanya hi ha una cosa que no s'acaba may.

—¿Els diners dels contribuyents?

—No, senyors: la paciencia del poble.

Tan mal efecte ha produhit per tot arreu l'us que ha fet en Dato del famós real decret derogatori de certs articles de las lleys municipal y provincial, al procedir á la renovació de la Diputació provincial de Madrit, que asseguran que ara s'abs-tindrà de aplicarlo al Ajuntament de Barcelona.

Tot atropello á la ley es una espasa de doble fil. El fil destinat á las corporacions á las que tractava de sacrificar, se li ha oscat, y talla tot lo que veu y deixa tot lo que troba.

En cambi, ab l'altre fil s'ha inferit una ferida que será mortal de necessitat, si encare queda á las Corts un residuo de vergonya.

Ara tot just comensa la preparació dels nous

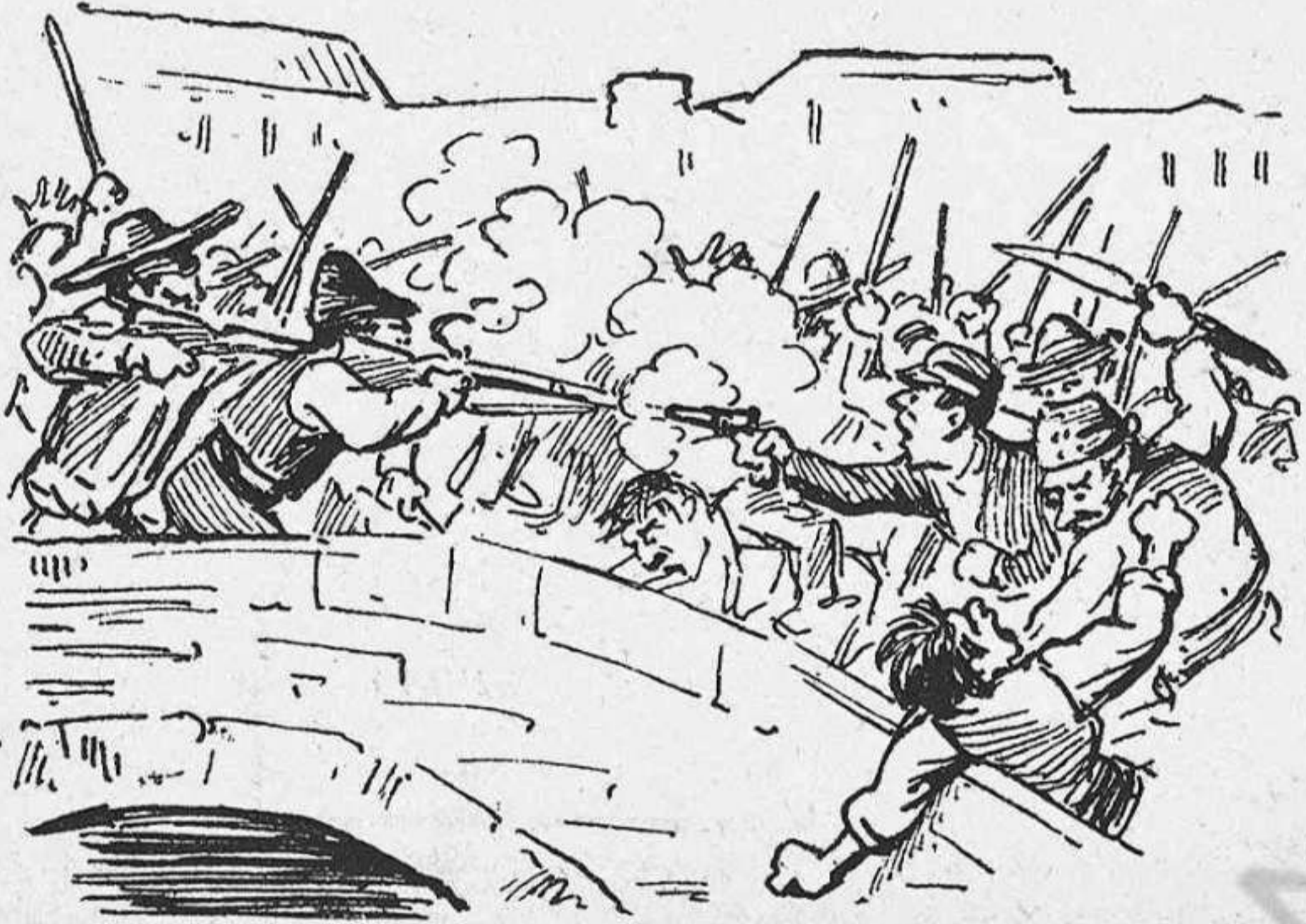
P. K.

QUADROS DE LA REGENERACIÓ

Els pescadors gallegos donan cada dia un espectacle de un gloriós combat naval.

Els pelegrins asturiàns, plens d'esperit catòlich fins a perdre 'l mon d' vista, donan probas de sa indomable valentia.

A Chantada, ab motiu de la fira, hi ha hagut un gran consim de pólvora y escuradents.

L'espectacle nacional ha alcansat unas alturas may vistas.

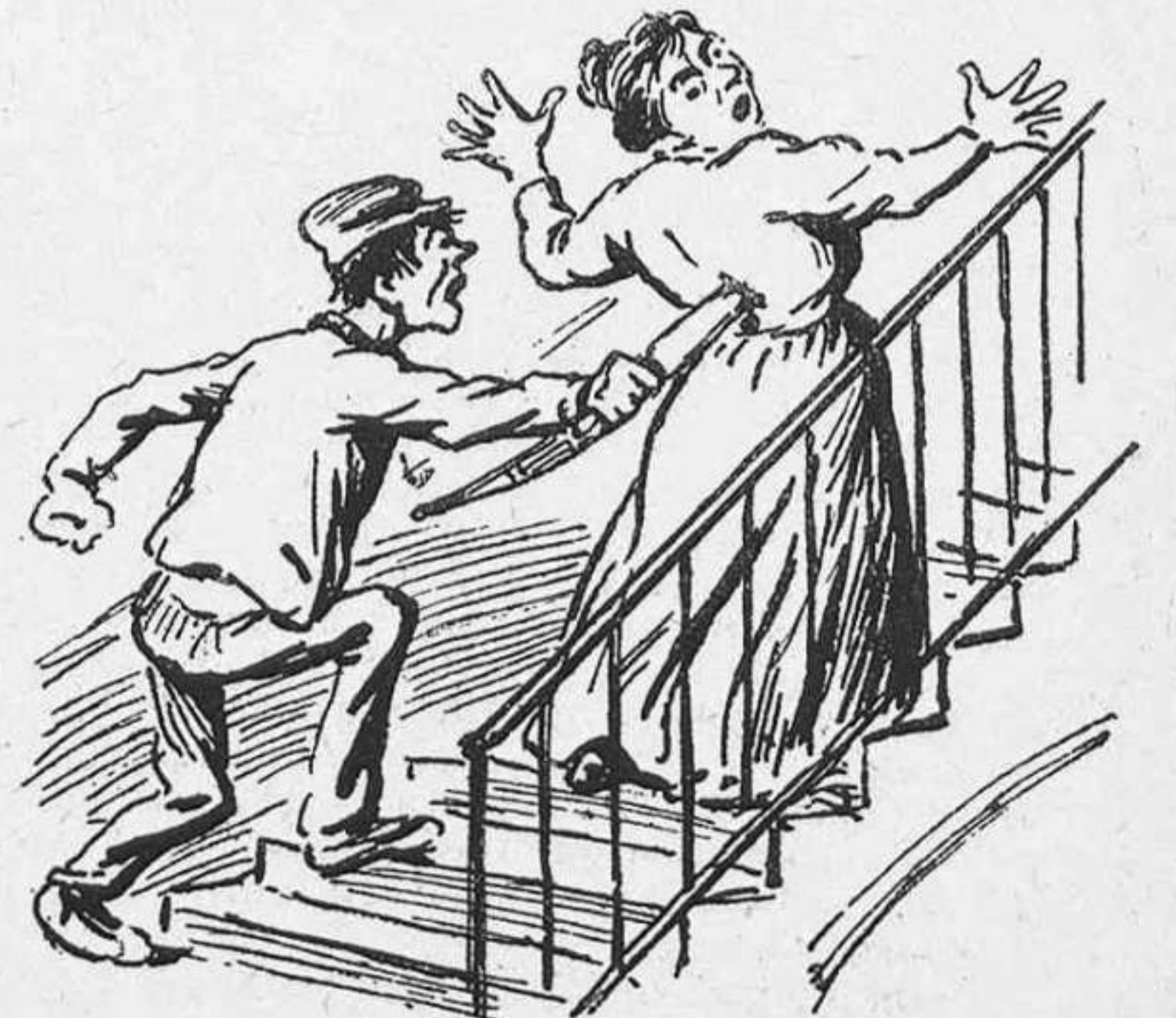
Als partidaris de la llibertat de impremta se 'ls posa en condicions de practicar de una manera permanent el dret de reunió.

De tant en tant surten piadosos anacoretas com el de Navarra, que diuhen ab l'Evangelí: «Deixeu venir a mi 'ls noys».

A MADRID.—¡Punyalada!

A BARCELONA.—¡Repunyalada!

Y en Silvela, cantant:
 «Trim-trim, tot va vent en popa, »Trim-trim, ja está a punt de marxa
 »Trim-trim, tot va de mistió, »la gra regeneració.»